Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 084 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Alexander LOOBUYCK**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 14 september 2023 met paspoorten België binnen en verzoeken op 18 september 2023 om internationale bescherming. Op 19 november 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 24 november 2025 aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker werd genomen, luidt als volgt:
"(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Venezolaanse nationaliteit en bent u geboren op (…) 1985 in Caracas, Venezuela. De laatste jaren voor uw vertrek woonde u in Santa Teresa del Tuy, Municipio Independencia in de provincie Miranda. Op (…) augustus 2023 bent u getrouwd met Y(…) K(…) T(…) B(…) (CGVS (…); O.V. (…)). U hebt geen kinderen.

Van 2010 tot 2018 werkte u als agent bij de gemeentelijke politie van Independencia, waar u verschillende functies hebt gehad. Uw laatste positie was op het onderzoeksdepartement. Sinds eind 2017 werd u gevraagd om deel te nemen aan illegale praktijken, wat u telkens weigerde. Hierdoor kreeg u te maken met pesterijen en bedreigingen. Op 23 april 2018 nam u ontslag bij de politie. Nadien werd u een paar keer opgebeld met de boodschap dat ze uw familie iets zouden aandoen als u niet zou zwijgen, en werd u zo'n twee keer tegengehouden op straat door agenten die u geld vroegen en zeiden dat u moest zwijgen. Omwille van de situatie vertrok uw vrouw op 26 oktober 2018 met haar dochter naar Peru en u volgde hen op 30 november 2018. Jullie hadden een verblijfskaart in Peru en werkten er.

Omwille van gezondheidsproblemen van uw schoonouders keerden jullie in februari 2023 terug naar Venezuela. Na een maand bij uw schoonouders verbleven te hebben in de stad Guanare, keerden jullie terug naar jullie eigen woning in Santa Teresa del Tuy. U werd opnieuw opgemerkt door agenten die u geld vroegen of uw identiteitskaart afnamen. Op 21 juni 2023 kreeg u een WhatsApp bericht met de boodschap dat ze wisten waar u was en dat u moest betalen, anders zouden uw vrouw en haar dochter de gevolgen ondervinden. Op 22 juni 2023 werd er een granaat naar jullie woning gegooid, die echter niet ontplofte. U belde de nationale politie die langskwamen en jullie meenamen naar het politiebureau waar jullie klacht indienden. Na dit incident gingen jullie bij uw schoonouders in Guanare wonen, waar jullie geen problemen meer kenden.

Op 13 september 2023 vertrok u samen met uw vrouw en haar dochter K(…) met het vliegtuig naar België, waar jullie de volgende dag toekwamen. Op 18 september 2023 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek kwamen twee mannen nog naar u vragen bij uw moeder. U vreest in geval van terugkeer opnieuw een aanval op uw leven of dat van uw familie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een oud en een recent paspoort van uzelf, uw vrouw en haar dochter; de identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw, haar dochter en andere familieleden; de Peruviaanse vreemdelingenkaart van uw vrouw en haar dochter; een attest dd. 01/10/2024 i.v.m. de psychologische opvolging van uw vrouw in België; uw politiebadge; uw aanstellingsbrief bij de politie dd. 14/01/2010; uw ontslagbrief bij de politie dd. 23/04/2018; uw huwelijkscertificaat; een USB stick met een video van de bewakingsbeelden van uw moeder en screenshots van deze video; een WhatsApp bericht dd. 21/06/2023; een politieklacht dd. 22/06/2023; een medisch attest m.b.t. de moeder van uw vrouw en foto's van na haar operatie; een klacht uit Peru dd. 24/01/2023; foto's van de granaat bij uw huis; een gerechtelijk document dd. 12/02/2020 i.v.m. de intrekking van een arrestatiebevel tegen u; een getuigenis van buurtbewoners omtrent jullie problemen dd. 18/08/2024; de toelating van de ex-man van uw vrouw om haar dochter uit Venezuela mee te nemen dd. 11/08/2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat uw problemen met de politie begonnen eind 2017, toen u voor het eerst bevelen kreeg om aan illegale praktijken deel te nemen, waar u weliswaar niet in meeging (CGVS(…) (hierna: CGVS F(…)), p. 11 en 13 en CGVS(…)B (hierna: CGVS Y(…)), p. 10). Waar u stelt dat u zo'n 2 of 3 keer rechtstreeks een bevel kreeg om aan wanpraktijken deel te nemen (CGVS Frank, p. 13-14), stelt uw vrouw dat het meer dan 10 keer was dat uw oversten u dergelijk bevel gaven (CGVS Y(…), p. 11). Omdat u weigerde mee te doen, kreeg u te maken met pesterijen en telefonische bedreigingen waarin gezegd werd dat ze u of uw gezin iets zouden aandoen als u iets zou zeggen of ontslag zou nemen (CGVS F(…), p. 12). Het is in dat opzicht opmerkelijk dat u op 23 april 2018 zonder problemen ontslag kon nemen – u verklaart zelfs dat u op een

bepaald moment had besloten om dezelfde dag nog ontslag te nemen, wat er geenszins op wijst dat de procedure om ontslag te nemen u erg moeilijk werd gemaakt (CGVS F(…), p. 12-13). Ook uw vrouw bevestigt dat uw ontslag aanvaard werd (CGVS Y(…), p. 11) en uit de door u neergelegde ontslagbrief (zie administratief dossier, document 4b en vertaling) blijkt zelfs dat u werd bedankt voor de geleverde diensten. Deze klaarblijkelijk vlotte gang van zaken strookt niet met de aanhoudende vervolgingsfeiten die zich volgens uw verklaringen sindsdien zouden hebben voorgedaan.

Voorts blijkt dat, ondanks het feit dat er vóór uw ontslag reeds mee gedreigd werd dat u of uw familie iets zou worden aangedaan als u ontslag zou nemen (CGVS F(…), p. 12), u in de maanden na uw ontslag geen concrete incidenten in die zin meegemaakt hebt. U werd in die periode driemaal gebeld en tweemaal op straat tegengehouden met de vraag om geld, wat u echter niet gaf, of met de boodschap dat u moest zwijgen (CGVS F(…), p. 14-15 en CGVS Y(…), p. 10). Dat uw gezin, ondanks de geuite bedreigingen voor jullie leven, in de 7 maanden tot aan uw vertrek naar Peru in november 2018 geen verregaandere problemen kende, ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging naar aanleiding van uw ontslag bij de politie. Daarnaast konden u en uw vrouw zonder problemen en op legale wijze Venezuela verlaten, zowel in 2018 als in 2023 (zie administratief dossier: stempels in paspoorten). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die het regime met jullie persoonlijk zou hebben gehad (CGVS Y(…), p. 13).

U verklaart dat de angst vanwege de aanhoudende bedreigingen dat er jullie iets zou worden aangedaan, de enige reden vormde voor jullie vertrek naar Peru in 2018 (CGVS F(…), p. 7 en 15 en CGVS Y(…), p. 10). Dat jullie er dan geen asiel aanvroegen (CGVS Y(…), p. 14) ondermijnt de de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor uw leven. Voorts blijkt dat jullie geen problemen meer kenden in Peru (CGVS F(…), p. 17). Uw vrouw stelt wel dat jullie er afgeperst en achtervolgd werden door een brommer, maar maakt niet aannemelijk dat deze problemen gelinkt zijn aan jullie problemen in Venezuela (CGVS Y(…), p. 8).

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondergraven door uw gedrag bij terugkeer naar Venezuela in februari 2023. Dat jullie terugkeerden omwille van de gezondheidsproblemen van uw schoonouders, louter zodat jullie bij hen konden zijn en hen naar het ziekenhuis konden brengen, alsook omdat jullie auto en huis daar nog waren (CGVS F(…), p. 7 en 15-16 en CGVS Y(…), p. 13-14), strookt niet met de beweerde angst voor represailles op jullie leven waarvoor jullie het land initieel verlaten zouden hebben. U verklaart dat jullie terugkeerden naar Venezuela met dezelfde angst voor wat jullie eerder overkomen was (CGVS F(…), p. 16), wat dan weer niet coherent is met het feit dat jullie wel in hetzelfde huis gingen wonen zonder verdere voorzorgsmaatregelen te treffen. Dat jullie wisten dat het een risico meebracht maar niet dachten dat het zo extreem zou uitdraaien (CGVS F(…), p. 16), weet niet te overtuigen.

Daarbij is het opmerkelijk dat jullie pas na het incident met de granaat van 22 juni 2023 besloten om het land te verlaten (CGVS Y(…), p. 10), maar wel al op 4 mei jullie paspoort hadden aangevraagd (zie kopie paspoorten in het administratief dossier). Dat jullie paspoorten verlopen waren bij terugkeer uit Peru en dat jullie besloten het te vernieuwen omdat het een verplicht identiteitsdocument is (CGVS Y(…), p. 9), is weinig overtuigend aangezien deze oude paspoorten reeds in 2018 en 2019 verlopen waren (zie documenten in administratief dossier). Bovendien blijkt nergens uit dat een paspoort een verplicht identiteitsdocument is voor Venezolanen. Dit document is enkel noodzakelijk voor wie het land legaal wil uit- of inreizen.

Hoewel jullie op de dag van de granaataanslag besloten het land te verlaten (CGVS Y(…), p. 10), bleven jullie nog drie maanden in Venezuela. Het kan echter verwacht worden dat, als u werkelijk vreesde voor uw leven na bedreigingen die al jaren aanhielden en na een directe aanslag op uw woning, jullie sneller het land zouden verlaten hebben – te meer aangezien jullie reeds een paspoort hadden. Ook hier ondermijnt uw gedrag de ernst van uw voorgehouden vrees.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van het incident met de granaataanslag onderuit gehaald door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen hieromtrent en de door u neergelegde politieklacht. Zo verklaart u dat het incident met de granaat gebeurde op 22 juni 2023, de dag waarop u de klacht neerlegde (CGVS F(…), p. 14 en 16, CGVS Y(…), p. 10 en 13). Uit het voorgelegde document blijkt echter dat u die aangifte van 22 juni 2023 neerlegde met het doel om bescherming te vragen omwille van een gerechtelijk onderzoek wegens landverraad dat tegen u liep, iets wat u voordien al had ontdekt toen u – naar aanleiding van een eerder incident met een granaat en telefonische bedreigingen – al eens klacht was gaan indienen bij de politie. In de voorgelegde klacht staat voorts dat de bedreigingen via telefoon en tekstbericht ná de granaataanslag volgden, wat niet strookt met uw verklaring op het CGVS dat u de bedreigingen via telefoon en WhatsApp kreeg op de dag vóór de granaataanslag (CGVS F(…), p. 17). Het onderzoek wegens landverraad dat tegen u zou lopen sinds 17 juli 2022, zoals beschreven in de klacht, vermeldt u geenszins op het CGVS. Dit vormt nochtans een zeer essentieel element in uw asielmotieven aangezien u uw problemen linkt aan uw weigering om als politieagent deel te nemen aan wanpraktijken. Uw stilzwijgen op het CGVS omtrent dit onderzoek wegens landverraad haalt dan ook de geloofwaardigheid van deze asielmotieven onderuit. Tenslotte vermeldt de klacht dat er naar aanleiding van de granaataanslag nooit hulp is gekomen,

wat niet strookt met uw verklaring op het CGVS dat de nationale politie een half uur later naar uw woning kwam, zich bezighield met de bom weg te halen en u nadien zelfs escorteerde (CGVS F(…), p. 16 en CGVS Y(…), p. 8 en 13). Tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van het incident waarbij twee mannen na jullie vertrek bij uw moeder thuis naar u kwamen vragen. De beelden van deze mannen zouden te zien zijn op de bewakingscamera die uw moeder anderhalf jaar na jullie vertrek geïnstalleerd zou hebben (CGVS F(…), p. 5), wat niet mogelijk is aangezien het persoonlijk onderhoud op dat moment nog niet had plaatsgevonden. Later stelt u dat het in augustus 2024 was (CGVS F(…), p. 17). Uw vrouw stelt echter dat er na jullie vertrek niets meer gebeurd is en dat er niemand van jullie familie meer benaderd werd (CGVS Y(…), p. 15). Uw vrouw stelt dat haar familie nog problemen kreeg na jullie vertrek (haar ouders kunnen niet meer naar buiten, kunnen hun gewassen niet meer verkopen en krijgen geen overheidsfinanciering meer) (CGVS Y(…), p. 5-6) maar toont geenszins aan dat deze problemen gelinkt zijn aan uw persoonlijke problemen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet in positieve zin ombuigen. De paspoorten, identiteitsdocumenten en Peruviaanse verblijfskaarten van u en uw familieleden betreffen immers louter jullie nationaliteit, identiteit en verblijf in Peru, die hier niet ter discussie staan. Uw politiebadge, aanstellings- en ontslagbrief bij de politie hebben betrekking op uw job bij de gemeentelijke politie, die evenmin in vraag gesteld wordt. Uw huwelijkscertificaat, het medisch attest van uw schoonmoeder, de foto's van uw schoonmoeder na haar operatie en de klacht uit Peru houden geen verband met uw asielmotieven ten aanzien van Venezuela. Dat geldt ook voor de toelating dd. 11 augustus 2023 van de ex-man van uw echtgenote om haar dochter uit Venezuela mee te nemen. Het document m.b.t. de intrekking van een arrestatiebevel tegen u is evenmin rechtstreeks gelinkt aan de problemen waarvoor u uit Venezuela gevlucht zou zijn. Uit het attest dd. 1 oktober 2024 betreffende de psychologische opvolging van uw vrouw in België, dat geen uitsluitsel biedt over de oorzaak van haar psychologische klachten, kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. De politieklacht dd. 22 juni 2023, waarin zaken staan die tegenstrijdig zijn met uw verklaringen op het CGVS, werd hierboven reeds besproken. Uit de USB-stick met bewakingsbeelden van uw moeders woning en de screenshots van deze bewakingsbeelden kan niet worden afgeleid in welke context dit incident plaatsvond. Hetzelfde geldt voor de foto's van de granaat. Uit het screenshot van het WhatsApp bericht kan niet worden afgeleid wie het bericht verstuurde of in welke context dit gebeurde. Derhalve kan dit element de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. De getuigenis van buurtbewoners dd. 18 augustus 2024 omtrent uw problemen heeft geen objectieve bewijswaarde en kan de bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakt in geval van terugkeer een persoonlijke vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela._houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat

hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming in België. Zo wordt opgemerkt dat u en uw vrouw tweemaal legaal en zonder problemen het land konden verlaten met jullie paspoort, zowel toen jullie in 2018 naar Peru verhuisden als in september 2023 toen jullie naar België kwamen. U maakt evenmin melding van problemen bij uw binnenkomst in Venezuela toen u in februari 2023 naar uw land terugkeerde (CGVS F(…)*, p. 7 en 15).*

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014

(GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. U stelt immers zelf dat uw familie het redelijk goed heeft in Venezuela. Uw vader geniet van een overheidspensioen en uw overige gezinsleden hebben werk (CGVS F(…), p. 4-5). Na uw terugkeer uit Peru in 2023 werkte u samen met uw echtgenote in jullie ijsjeszaak (CGVS F(…), p. 8). Jullie hadden ook een auto en een eigen woning (CGVS Y(…), p. 14), die nog steeds jullie eigendom is (CGVS F(…), p. 6).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guiara, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politioneel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van

willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, *i. e.* de echtgenote van verzoeker, luidt als volgt:

"(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Venezolaanse nationaliteit en bent u geboren op (…) *1982 in de provincie Portuguesa, Venezuela. Uw ouders wonen nog steeds in die provincie, in de stad Guanare. U hebt een dochter K*(…) *S*(…)*, maar hebt geen relatie meer met haar vader. Samen met uw huidige partner F*(…) *A*(…) *S*(…) *J*(…) *(CGVS* (…)*; O.V.* (…)*), met wie u in augustus 2023 in Guanare trouwde, woonde u de laatste jaren tot aan uw definitieve vertrek uit Venezuela in Santa Teresa del Tuy, Municipio Independencia, in de provincie Miranda.*

Uw man werkte van 2010 tot 2018 als politieman voor de gemeentelijke politie van Independencia. Sinds 2017 kreeg hij bevelen om mee te doen aan illegale praktijken, wat hij telkens weigerde. Hierdoor werd uw man slachtoffer van pesterijen op het werk en dreigementen. Op 23 april 2018 nam uw man ontslag bij de politie. Hierna bleef hij telefonisch lastiggevallen worden of werd hij op straat tegengehouden door agenten, met de boodschap dat hij moest zwijgen of dat er anders gevolgen zouden zijn. Omwille van de situatie vertrok u op 26 oktober 2018 met uw dochter naar Peru en uw man volgde jullie op 30 november 2018. Jullie hadden een verblijfskaart in Peru en werkten er.

Omwille van gezondheidsproblemen van uw ouders keerden jullie in februari 2023 terug naar Venezuela. Na een maand bij uw ouders in Guanare verbleven te hebben, keerden jullie terug naar jullie eigen woning in Santa Teresa del Tuy. Na jullie terugkeer uit Peru werkte u samen met uw man en zijn zus in jullie ijsjeszaak. Uw man werd opnieuw opgemerkt door agenten die hem geld vroegen of zijn identiteitskaart afnamen. Op 21 juni 2023 kreeg uw man een WhatsApp bericht met de boodschap dat ze wisten waar hij was en dat hij moest betalen, anders zouden u en uw dochter de gevolgen ondervinden. Op 22 juni 2023 werd er een granaat naar jullie woning gegooid, die echter niet ontplofte. Uw man belde de nationale politie die langskwamen en jullie meenamen naar het politiebureau waar jullie klacht indienden. Na dit incident gingen jullie bij uw ouders in Guanare wonen, waar jullie geen problemen meer kenden.

Op 13 september 2023 vertrok u samen met uw dochter K(…) *S*(…) *en man met het vliegtuig naar België, waar jullie de volgende dag toekwamen. Op 18 september 2023 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. U vreest problemen met dezelfde politiemensen die uw man reeds viseerden in Venezuela. In hoofde van uw dochter haalt u dezelfde vrees aan.*

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een oud en een recent paspoort van uzelf, uw dochter en uw man; de identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw dochter, uw man en andere familieleden; de Peruviaanse vreemdelingenkaart van u en uw dochter; een attest dd. 01/10/2024 i.v.m. uw psychologische opvolging in België; de politiebadge van uw man; de brief van aanstelling bij de politie van uw man dd. 14/01/2010; de ontslagbrief van uw man bij de politie dd. 23/04/2018; uw huwelijkscertificaat; een USB stick met een video van de bewakingsbeelden van uw schoonmoeder en screenshots van deze video; een politieklacht dd. 22/06/2023; een WhatsApp bericht dd.

21/06/2023; een medisch attest m.b.t. uw moeder en foto's van na haar operatie; een klacht uit Peru dd. 24/01/2023; foto's van de granaat bij uw huis; een gerechtelijk document dd. 12/02/2020 i.v.m. de intrekking van een arrestatiebevel tegen uw man; een getuigenis van buurtbewoners omtrent jullie problemen dd. 18/08/2024; de toelating van uw ex-man om jullie dochter uit Venezuela mee te nemen dd. 11/08/2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legt een attest voor waaruit blijkt dat u in België psychologisch begeleid wordt sinds 17 mei 2024 en vijf sessies heeft voltooid. Hierin wordt melding gemaakt van symptomen gerelateerd aan een post-traumatisch stress syndroom, zoals slaapproblemen, vermijdingsgedrag en hyperwaakzaamheid. Het attest bevat echter geen formele diagnose in die zin. Bovendien blijkt nergens uit dit attest dat u niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U vermeldt tijdens uw persoonlijk onderhoud evenmin iets in die zin en stelt dat, ondanks dat u het moeilijk vindt, het goed met u gaat (CGVS(…), p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw verzoek om internationale bescherming steunt volledig op de motieven die door uw echtgenoot F(…) A(…) S(…) J(…) ter zake werden uiteengezet, met name de problemen die hij kende naar aanleiding van zijn werk bij de gemeentelijke politie. U haalt in hoofde van uw dochter K(…) S(…) P(…) T(…) dezelfde vrees aan (CGVS Y(…), p. 14). In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing dringt zich dus op voor u. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(…)"

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene

precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uw gezin had immers een auto en een eigen woning in Venezuela (CGVS Yurisbells, p. 14), die nog steeds jullie eigendom is (CGVS Frank, p. 6). U en uw man werkten ook in Venezuela, na jullie terugkeer in 2023 werkten jullie immers samen in jullie eigen ijsjeszaak (CGVS Frank, p. 8).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guiara, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politioneel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat

confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 30 januari 2026 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van (oud) artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens (oud) artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet worden de verzoekende partijen geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte worden gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maken.

De verzoekende partijen hebben de Raad middels een schrijven ontvangen op 16 februari 2026 gemeld dat ze bezwaar maken tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partijen wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in (oud) artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*"

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van hun middel blijkt dat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten.

De verzoekende partijen gaan vooreerst in op de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan de verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers vermeende problemen met de politie en de vrees die hij en verzoekster hieraan koppelen bij terugkeer naar hun land van herkomst. Onder verwijzing naar hun verklaringen en meerdere bijkomende stukken die zij bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 5-9) trachten zij deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Vervolgens gaan zij in op de motieven van de bestreden beslissingen betreffende het risico bij terugkeer om vastgehouden te worden en menen zij dat de verwerende partij niet ernstig is in haar kritiek. Zij werken dit onder verwijzing naar algemene informatie verder uit. Tenslotte gaan zij in op de veiligheidssituatie in Venezuela en menen zij dat het frappant is dat de verwerende partij stelt dat zij kunnen terugkeren naar Venezuela na hetgeen zij zelf uiteenzet aangaande de situatie aldaar.

De verzoekende partijen vragen in hoofdorde hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:
"*5. Brief van Directoraat Inlichtingen met beëdigde Nederlandse vertaling*
6. Politioneel verslag van het Bolivariaans Nationaal Politiekorps dd. 16 juli 2021 met beëdigde Nederlandse vertaling
7. Begeleidend bericht dd. 17 juli 2021 met beëdigde Nederlandse vertaling
8. Akte van aangifte dd. 29 mei 2025 met beëdigde Nederlandse vertaling
9. Akte van aangifte dd. 11 december 2025 met beëdigde Nederlandse vertaling"

3.2. Nieuwe elementen

Op 19 maart 2026 legt de verwerende partij overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie in Venezuela en waarbij zij verwijst naar de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 29 januari 2026 als bijkomende informatiebron.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Venezuela, omwille van problemen naar aanleiding van verzoekers job bij de lokale politie. Verzoeker zou sinds eind 2017 binnen de uitoefening van zijn job als agent bij de gemeentelijke politie van Independencia gevraagd zijn om deel te nemen aan illegale praktijken, wat hij telkens geweigerd zou hebben. Verzoeker zou hierdoor te maken gekregen hebben met pesterijen en bedreigingen, waarna hij in april 2018 ontslag zou hebben genomen. Nadien zou hij een paar keer opgebeld zijn met de boodschap dat ze zijn familie iets zouden

aandoen als hij niet zou zwijgen en zou hij twee keer tegengehouden zijn op straat. Omwille van deze situatie zouden de verzoekende partijen eind 2018 naar Peru vertrokken zijn. In februari 2023 keerden de verzoekende partijen terug naar Venezuela, waar verzoeker opnieuw opgemerkt zou zijn door agenten die hem geld vroegen en zijn identiteitskaart afnamen. Tevens zou hij een dreigbericht gekregen hebben op 21 juni 2023 en zou er op 22 juni 2023 een granaat naar hun huis gegooid zijn, die echter niet ontplofte. De verzoekende partijen zouden de politie verwittigd hebben en klacht ingediend hebben. Naar aanleiding van dit laatste incident en het indienen van een klacht zouden de verzoekende partijen op 13 september 2023 Venezuela opnieuw verlaten hebben en naar België gekomen zijn.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze omwille van de door hen beweerde problemen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet in hoofde van verzoeker:
"*U verklaart dat uw problemen met de politie begonnen eind 2017, toen u voor het eerst bevelen kreeg om aan illegale praktijken deel te nemen, waar u weliswaar niet in meeging (CGVS*(…) *(hierna: CGVS F*(…)*), p. 11 en 13 en CGVS*(…)*B (hierna: CGVS Y*(…)*), p. 10). Waar u stelt dat u zo'n 2 of 3 keer rechtstreeks een bevel kreeg om aan wanpraktijken deel te nemen (CGVS Frank, p. 13-14), stelt uw vrouw dat het meer dan 10 keer was dat uw oversten u dergelijk bevel gaven (CGVS Y*(…)*, p. 11). Omdat u weigerde mee te doen, kreeg u te maken met pesterijen en telefonische bedreigingen waarin gezegd werd dat ze u of uw gezin iets zouden aandoen als u iets zou zeggen of ontslag zou nemen (CGVS F*(…)*, p. 12). Het is in dat opzicht opmerkelijk dat u op 23 april 2018 zonder problemen ontslag kon nemen – u verklaart zelfs dat u op een bepaald moment had besloten om dezelfde dag nog ontslag te nemen, wat er geenszins op wijst dat de procedure om ontslag te nemen u erg moeilijk werd gemaakt (CGVS F*(…)*, p. 12-13). Ook uw vrouw bevestigt dat uw ontslag aanvaard werd (CGVS Y*(…)*, p. 11) en uit de door u neergelegde ontslagbrief (zie administratief dossier, document 4b en vertaling) blijkt zelfs dat u werd bedankt voor de geleverde diensten. Deze klaarblijkelijk vlotte gang van zaken strookt niet met de aanhoudende vervolgingsfeiten die zich volgens uw verklaringen sindsdien zouden hebben voorgedaan*."

Wat betreft de door de adjunct-commissaris terecht vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen aangaande het aantal keer dat verzoeker een bevel kreeg om aan de wanpraktijken deel te nemen, kunnen de verzoekende partijen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschrift stellen dat verzoekster slechts een inschatting gaf en dit niet als een exact cijfer gepresenteerd heeft. De Raad merkt op dat, zelfs indien aangenomen wordt dat dit een inschatting is, de inschatting dat verzoeker meer dan tien keer een dergelijk bevel kreeg en verzoeksters verklaring dat hij elke keer thuiskwam met iets nieuws (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10-11), niet te rijmen vallen met verzoekers verklaring dat dit twee of drie keer voorgevallen zou zijn. Zij kunnen dit evenmin verklaren door te stellen dat dit verschil in formulering voortvloeit uit hun verschillende positie en betrokkenheid, daar het niet duidelijk is waarom dit ervoor zou zorgen dat verzoekster dergelijke foute inschatting maakt. Het feit dat de verzoekende partijen hetzelfde patroon van herhaalde bevelen beschrijven en verzoeker het aantal momenten concreter omschrijft, kan evenmin afbreuk doen aan hun tegenstrijdige verklaringen, noch deze verklaren.

De verzoekende partijen stellen verder in hun verzoekschrift dat uit het feit dat verzoeker op 23 april 2018 formeel ontslag heeft kunnen nemen, niet kan worden afgeleid dat er geen sprake was van druk of vervolgingsfeiten en betogen dat de beslissing om diezelfde dag nog ontslag te nemen een persoonlijke en onmiddellijke beslissing is om zich aan de situatie te onttrekken, en niet wijst op het ontbreken van problemen. De Raad merkt op dat verzoeker hoe dan ook niet eenduidig is over het verloop van zijn ontslagprocedure daar verzoeker enerzijds stelt dat hij besloot dezelfde dag nog ontslag te nemen, en anderzijds stelt dat ze zijn ontslag niet wilden accepteerden, maar hij volhardde en ontslag nam op 23 april 2018, nadat hij al maanden eerder besloten had ontslag te nemen (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 12-13). Tevens stelt de Raad vast dat, zelfs ervan uitgegaande dat verzoeker niet zonder problemen zijn ontslag kon indienen, dit niet strookt met zijn ontslagbrief waaruit blijkt dat hij bedankt wordt voor zijn geleverde diensten (AD, stuk 8, 'Documenten', nr. 4). Waar zij dit trachten te verklaren door te stellen dat dergelijke formulering deel uitmaakt van een standaard administratief protocol, waarbij officiële communicatie bij een ontslag een formeel en neutraal karakter behoudt, kunnen de verzoekende partijen niet overtuigen, daar zij zich hiermee beperken tot louter algemene beweringen, die niet stroken met hun verklaringen.

Vervolgens treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissingen met reden het volgende uiteenzet in hoofde van verzoeker:
"*Voorts blijkt dat, ondanks het feit dat er vóór uw ontslag reeds mee gedreigd werd dat u of uw familie iets zou worden aangedaan als u ontslag zou nemen (CGVS F*(…)*, p. 12), u in de maanden na uw ontslag geen*

concrete incidenten in die zin meegemaakt hebt. U werd in die periode driemaal gebeld en tweemaal op straat tegengehouden met de vraag om geld, wat u echter niet gaf, of met de boodschap dat u moest zwijgen (CGVS F(…)*, p. 14-15 en CGVS Y*(…)*, p. 10). Dat uw gezin, ondanks de geuite bedreigingen voor jullie leven, in de 7 maanden tot aan uw vertrek naar Peru in november 2018 geen verregaandere problemen kende, ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging naar aanleiding van uw ontslag bij de politie. Daarnaast konden u en uw vrouw zonder problemen en op legale wijze Venezuela verlaten, zowel in 2018 als in 2023 (zie administratief dossier: stempels in paspoorten). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die het regime met jullie persoonlijk zou hebben gehad (CGVS Y*(…)*, p. 13).*"

De verzoekende partijen herhalen in hun verzoekschrift hun verklaringen dat verzoeker reeds voor zijn ontslag telefonisch werd bedreigd, doch brengen hiermee geen concrete elementen aan ter weerlegging van bovenstaande motieven. Waar zij stellen dat de intimidaties zich niet gemanifesteerd hebben in één geïsoleerd zwaar incident, maar wel in een aaneenschakeling van herhaalde en concrete vormen van intimidatie, nemen zij niet weg dat, hoewel uit hun verklaringen inderdaad blijkt dat verzoeker nog lastiggevallen zou zijn, hun belagers gedurende de zeven maanden dat zij nog in Venezuela woonden hun bedreigingen niet ten uitvoer brachten. Waar verzoekster verwijst naar de aanwezigheid van politiepatrouilles in de buurt, merkt de Raad op dat dit niet terugkomt in verzoekers verklaringen. De verzoekende partijen stellen verder dat zij voorzichtig leefden en zich bewust waren van de dreiging, doch blijkt uit hun verklaringen niet dat zij speciale voorzorgsmaatregelen genomen hebben in de periode tussen verzoekers ontslag en hun vertrek naar Peru.

De verzoekende partijen betogen verder dat uit het feit dat zij Venezuela op legale wijze konden verlaten in 2018 en 2023, niet kan worden afgeleid dat zij geen problemen kenden, daar uit hun verklaringen blijkt dat de problemen zich situeerden op het niveau van lokale en gemeentelijke politieagenten, en niet noodzakelijk op het niveau van een nationale opsporing of een formeel uitreisverbod. De Raad merkt in dit kader op dat uit de stukken die de verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift en uit het reeds eerder neergelegde document betreffende de aangifte van 22 juni 2023 blijkt dat er tegen verzoeker een gerechtelijk onderzoek zou geopend zijn wegens landverraad op nationaal niveau, met als registratiedatum 17 juli 2022, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij op legale wijze en zonder problemen Venezuela zou kunnen verlaten hebben in september 2023 (AD, stuk 8, Documenten', nr. 7; stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 6 en 7). Bovendien verklaart verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze denkt dat het regime persoonlijke, concrete problemen met hen heeft, "*want de politie is van de staat en het regime is de staat*" (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 13).

Voorts voegen de verzoekende partijen bij hun verzoekschrift een document van het Directoraat Inlichtingen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5), waarin wordt gevraagd om commissies samen te stellen die zich naar de verblijfplaatsen van gerepatrieerde ex-ambtenaren begeven om hun fysieke locatie te controleren en informatie over hen in te winnen, en stellen zij dat deze manier van optreden strookt met de structurele opvolging van voormalige ambtenaren door de Venezolaanse autoriteiten. De Raad merkt op dat dit document voormalige ambtenaren betreft die werden gerepatrieerd uit Centraal-Amerikaanse landen en de Verenigde Staten, en dus niet op de verzoekende partijen van toepassing is, daar zij niet gerepatrieerd werden naar Venezuela en de bedreigingen waarvan zij gewag maken betrekking hebben op feiten die gebeurd zouden zijn voor zij het land verlaten hebben.

De Raad treedt de adjunct-commissaris tevens bij waar hij in de bestreden beslissingen terecht het volgende motiveert in hoofde van verzoeker:
"*U verklaart dat de angst vanwege de aanhoudende bedreigingen dat er jullie iets zou worden aangedaan, de enige reden vormde voor jullie vertrek naar Peru in 2018 (CGVS F*(…)*, p. 7 en 15 en CGVS Y*(…)*, p. 10). Dat jullie er dan geen asiel aanvroegen (CGVS Y*(…)*, p. 14) ondermijnt de de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor uw leven. Voorts blijkt dat jullie geen problemen meer kenden in Peru (CGVS F*(…)*, p. 17). Uw vrouw stelt wel dat jullie er afgeperst en achtervolgd werden door een brommer, maar maakt niet aannemelijk dat deze problemen gelinkt zijn aan jullie problemen in Venezuela (CGVS Y*(…)*, p. 8).*"

De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij stellen dat hun verklaringen zich duidelijk situeren in een context van vrees en onzekerheid en niet in een loutere migratiekeuze, daar blijkt dat zij verklaren Venezuela verlaten te hebben uit vrees voor hun leven en het aldus in dit opzicht logisch geweest zou zijn moesten zij asiel hebben aangevraagd in Peru, *quod non*. Hun betoog dat verzoekster verklaarde dat ze geen asiel hebben aangevraagd in Peru, zonder daarbij te stellen dat zij bewust afstand deden van bescherming, maar wel dat zij daar verbleven met een verblijfskaart en er werkten, is verder niet ernstig, daar een zekere urgentie eigen is aan een daadwerkelijke nood aan bescherming en verwacht kan worden dat indien zij effectief vrezen voor hun leven, zij zo snel mogelijk bescherming zouden zoeken in hun land van toevlucht. Dat zij niet bekend waren met het Peruviaanse asielsysteem kan hun nalaten een beschermingsverzoek in te dienen in Peru evenmin verschonen, aangezien er van hen verwacht kan worden dat zij zich hierover informeren alvorens Venezuela te verlaten of bij aankomst in Peru, wat evenwel niet blijkt

uit hun verklaringen. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partijen wel op de hoogte waren van hun mogelijkheden om legaal in Peru te verblijven en er te werken (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 14).

Verder herhalen de verzoekende partijen louter hun verklaringen aangaande de aan- of afwezigheid van problemen in Peru. Waar zij stellen dat dit in de juiste context bekeken moet worden en verzoeker niet verklaard heeft dat de eerdere problemen in Peru irrelevant geworden waren, maar zij zich in Peru tijdelijk aan die specifieke dreiging konden onttrekken, stelt de Raad vast dat dit in de bestreden beslissingen ook niet wordt gesteld. Wat betreft hun betoog dat het feit dat verzoekster geen expliciet verband heeft kunnen leggen tussen de door haar aangehaalde feiten in Peru en hun problemen in Venezuela, geen afbreuk doet aan haar eerdere verklaringen over de reden van hun vertrek uit Venezuela, wijst de Raad erop dat dit niet wordt gesteld in de bestreden beslissingen, doch wel dat verzoekster geen verband tussen de problemen in Peru en Venezuela aannemelijk weet te maken.

Wat betreft het gedrag van de verzoekende partijen bij terugkeer naar Venezuela in 2023, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen vooreerst op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:
"*Dat jullie terugkeerden omwille van de gezondheidsproblemen van uw schoonouders, louter zodat jullie bij hen konden zijn en hen naar het ziekenhuis konden brengen, alsook omdat jullie auto en huis daar nog waren (CGVS F*(…)*, p. 7 en 15-16 en CGVS Y*(…)*, p. 13-14), strookt niet met de beweerde angst voor represailles op jullie leven waarvoor jullie het land initieel verlaten zouden hebben. U verklaart dat jullie terugkeerden naar Venezuela met dezelfde angst voor wat jullie eerder overkomen was (CGVS F*(…)*, p. 16), wat dan weer niet coherent is met het feit dat jullie wel in hetzelfde huis gingen wonen zonder verdere voorzorgsmaatregelen te treffen. Dat jullie wisten dat het een risico meebracht maar niet dachten dat het zo extreem zou uitdraaien (CGVS F*(…)*, p. 16), weet niet te overtuigen.*"

Waar zij in dit kader in hun verzoekschrift aanvoeren dat uit hun verklaringen blijkt dat hun terugkeer naar Venezuela in februari 2023 werd gemotiveerd door een familiale noodsituatie en praktische overwegingen, en niet door het ontbreken van eerdere problemen, doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat hun terugkeer niet in overeenstemming is met hun angst voor represailles en zij geen voorzorgsmaatregelen namen in dit verband. Waar zij stellen dat zij in de veronderstelling waren dat de eerdere problemen mogelijk waren afgezwakt of niet meer speelden, maken zij niet aannemelijk dat, indien zij effectief voor hun leven vreesden, zij niet het zekere voor het onzekere zouden nemen en in dit kader voorzorgsmaatregelen zouden nemen in afwachting van het verkrijgen van meer duidelijkheid over de evolutie van hun problemen. Hetzelfde geldt voor hun betoog dat het feit dat zij na de terugkeer opnieuw in hun eigen woning zijn gaan wonen, niet los gezien kan worden van deze inschatting.

Verder treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing bij waar met reden het volgende wordt overwogen:
"*Daarbij is het opmerkelijk dat jullie pas na het incident met de granaat van 22 juni 2023 besloten om het land te verlaten (CGVS Y*(…)*, p. 10), maar wel al op 4 mei jullie paspoort hadden aangevraagd (zie kopie paspoorten in het administratief dossier). Dat jullie paspoorten verlopen waren bij terugkeer uit Peru en dat jullie besloten het te vernieuwen omdat het een verplicht identiteitsdocument is (CGVS Y*(…)*, p. 9), is weinig overtuigend aangezien deze oude paspoorten reeds in 2018 en 2019 verlopen waren (zie documenten in administratief dossier). Bovendien blijkt nergens uit dat een paspoort een verplicht identiteitsdocument is voor Venezolanen. Dit document is enkel noodzakelijk voor wie het land legaal wil uit- of inreizen.*
Hoewel jullie op de dag van de granaataanslag besloten het land te verlaten (CGVS Y(…)*, p. 10), bleven jullie nog drie maanden in Venezuela. Het kan echter verwacht worden dat, als u werkelijk vreesde voor uw leven na bedreigingen die al jaren aanhielden en na een directe aanslag op uw woning, jullie sneller het land zouden verlaten hebben – te meer aangezien jullie reeds een paspoort hadden. Ook hier ondermijnt uw gedrag de ernst van uw voorgehouden vrees.*"

De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij louter herhalen dat zij hun paspoort hebben laten vernieuwen omdat het een noodzakelijk identiteitsdocument was en zij hun administratieve situatie dienden te regulariseren, daar hun paspoorten reeds in respectievelijk 2018 en 2019 verlopen waren en niet blijkt dat zij verplicht over een geldig paspoort dienden te beschikken noch dat zij dit nodig hadden voor administratieve doeleinden na hun terugkeer naar Venezuela, in weerwil van wat de verzoekende partijen louter beweren. Waar zij hun nalaten hun paspoorten eerder te laten vernieuwen trachten te verschonen door te stellen dat zij dit niet in Peru konden doen omdat de administratieve procedures daar lang aansleepten, blijkt niet dat zij hiertoe een poging ondernamen in Peru en dit hen gedurende de vier jaar dat zij in Peru verbleven niet gelukt zou zijn. Met hun opmerking dat verzoekster verklaarde dat het paspoort voor hen een verplicht identiteitsdocument was in hun concrete situatie, zonder daarbij te preciseren dat dit enkel met het oog op uitreis gebeurde, kunnen zij evenmin overtuigen dat zij hun paspoort louter aanvroegen om hun situatie te regulariseren, en niet met het oog op vertrek uit Venezuela. Het gedrag van de verzoekende partijen strookt

aldus niet met hun verklaring dat het incident met de granaat het kantelmoment was om Venezuela te verlaten. Verder lichten zij louter toe dat het incident van 22 juni 2023 een kantelmoment was in hun situatie en zij in de periode voor hun vertrek hun woning onmiddellijk verlieten en bij de ouders van verzoekster gingen wonen, op ongeveer zes uur afstand, waar zij geen verdere problemen meer kenden. Aldus doen zij geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat zij hun land van herkomst sneller verlaten zouden hebben, temeer zij reeds over een (vernieuwd) paspoort beschikten.

Aangaande het incident met de granaataanslag, wordt in de bestreden beslissingen vervolgens terecht het volgende uiteengezet in hoofde van verzoeker:
"*Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van het incident met de granaataanslag onderuit gehaald door tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen hieromtrent en de door u neergelegde politieklacht. Zo verklaart u dat het incident met de granaat gebeurde op 22 juni 2023, de dag waarop u de klacht neerlegde (CGVS F*(…)*, p. 14 en 16, CGVS Y*(…)*, p. 10 en 13). Uit het voorgelegde document blijkt echter dat u die aangifte van 22 juni 2023 neerlegde met het doel om bescherming te vragen omwille van een gerechtelijk onderzoek wegens landverraad dat tegen u liep, iets wat u voordien al had ontdekt toen u – naar aanleiding van een eerder incident met een granaat en telefonische bedreigingen – al eens klacht was gaan indienen bij de politie. In de voorgelegde klacht staat voorts dat de bedreigingen via telefoon en tekstbericht ná de granaataanslag volgden, wat niet strookt met uw verklaring op het CGVS dat u de bedreigingen via telefoon en WhatsApp kreeg op de dag vóór de granaataanslag (CGVS F*(…)*, p. 17). Het onderzoek wegens landverraad dat tegen u zou lopen sinds 17 juli 2022, zoals beschreven in de klacht, vermeldt u geenszins op het CGVS. Dit vormt nochtans een zeer essentieel element in uw asielmotieven aangezien u uw problemen linkt aan uw weigering om als politieagent deel te nemen aan wanpraktijken. Uw stilzwijgen op het CGVS omtrent dit onderzoek wegens landverraad haalt dan ook de geloofwaardigheid van deze asielmotieven onderuit. Tenslotte vermeldt de klacht dat er naar aanleiding van de granaataanslag nooit hulp is gekomen, wat niet strookt met uw verklaring op het CGVS dat de nationale politie een half uur later naar uw woning kwam, zich bezighield met de bom weg te halen en u nadien zelfs escorteerde (CGVS F*(…)*, p. 16 en CGVS Y*(…)*, p. 8 en 13). Tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van het incident waarbij twee mannen na jullie vertrek bij uw moeder thuis naar u kwamen vragen. De beelden van deze mannen zouden te zien zijn op de bewakingscamera die uw moeder anderhalf jaar na jullie vertrek geïnstalleerd zou hebben (CGVS F*(…)*, p. 5), wat niet mogelijk is aangezien het persoonlijk onderhoud op dat moment nog niet had plaatsgevonden. Later stelt u dat het in augustus 2024 was (CGVS F*(…)*, p. 17). Uw vrouw stelt echter dat er na jullie vertrek niets meer gebeurd is en dat er niemand van jullie familie meer benaderd werd (CGVS Y*(…)*, p. 15). Uw vrouw stelt dat haar familie nog problemen kreeg na jullie vertrek (haar ouders kunnen niet meer naar buiten, kunnen hun gewassen niet meer verkopen en krijgen geen overheidsfinanciering meer) (CGVS Y*(…)*, p. 5-6) maar toont geenszins aan dat deze problemen gelinkt zijn aan uw persoonlijke problemen.*"

De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij in hun verzoekschrift aanvoeren dat de verwerende partij uit het neergelegde document betreffende de aangifte van 22 juni 2023 de foute conclusie getrokken heeft dat verzoeker reeds eerder dan die datum een klacht heeft ingediend, aangezien uit het document in kwestie duidelijk blijkt dat verzoeker ten aanzien van de politie heeft verklaard dat hij vernomen heeft dat er een onderzoek is opgestart tegen zijn persoon toen hij aangifte ging doen van de intimidatie en bedreigingen waarvan hij en verzoekster het slachtoffer waren sinds hun terugkeer naar Venezuela en een incident waarbij het vuur geopend werd op hun woningen een handgranaat geworpen werd (AD, stuk 8,' Documenten', nr. 7 en vertaling van dit document). Waar zij stellen dat er in de klacht verwezen wordt naar "*bedreigingen via telefoon en berichten in aansluiting op de aanslag*", en verzoeker nooit verklaard zou hebben dat er geen bedreigingen meer volgden na 22 juni 2023, dient de Raad vast te stellen dat dit niet overeenkomt met zijn verklaringen, daar hij verklaarde dat er buiten het incident met de granaat niets meer gebeurd is in de periode tussen hun terugkeer naar Venezuela en hun vertrek naar België (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 17). De verzoekende partijen voeren verder aan dat de verwerende partij uitgaat van een onnauwkeurige lezing, en stellen dat uit het neergelegde document blijkt dat het onderzoek dateert van 17 juli 2021, doch blijkt dit niet uit voormeld document betreffende de aangifte van 22 juni 2023, waaruit wel degelijk blijkt dat het onderzoek dateert van 17 juli 2022, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt vastgesteld. Waar zij stellen dat verzoeker zijn problemen consequent heeft gelinkt aan zijn weigering om als politieagent deel te nemen aan wanpraktijken, en niet aan een formeel gerechtelijk onderzoek, neemt die niet weg dat dit een essentieel element is en verzoekers stilzwijgen hieromtrent afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De stukken die de verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift in dit verband (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 6 en 7), waarvan zij stellen dat deze aantonen dat er tegen verzoeker effectief een onderzoek naar landverraad werd geopend, nemen niet weg dat verzoeker hierover niets verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, en elementen die in de aangifte worden vermeld niet overeenkomen met zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud in dit verband. Bovendien verklaren de verzoekende partijen niet waarom zij deze twee documenten, die beide dateren van juli 2021, niet eerder tijdens de procedure konden neerleggen. Dit nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partijen geen originele documenten

bijbrengen, maar enkel fotokopieën, die gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd en waaraan bijgevolg slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend.

De verzoekende partijen kunnen verder niet worden bijgetreden waar zij aangaande de hulp die door de politie geboden werd betogen dat het feit dat de nadruk in de politieklacht niet ligt op de geboden hulp, geen afbreuk doet aan de verklaringen zoals die tijdens het persoonlijk onderhoud zijn afgelegd. De verzoekende partijen herhalen hiermee louter een versie van de feiten, doch doen geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen en de aangifte.

Verder kunnen de verzoekende partijen niet overtuigen waar zij, betreffende hun tegenstrijdige verklaringen aangaande het feit of hun familie nog benaderd is na hun vertrek uit Venezuela, stellen dat verzoekster verklaarde dat zij persoonlijk geen verdere incidenten heeft meegemaakt waarbij familieleden werden benaderd. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) haar op eenduidige wijze vroeg of er na haar vertrek nog iets gebeurd was in Venezuela en of er nog iemand van de families benaderd is, waarop verzoekster eenvoudigweg 'nee' antwoordde (AD, stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 15). Bovendien gaf de *protection officer* bij de vraag hiervoor reeds te kennen dat verzoekers moeder benaderd werd, maar blijkt niet dat verzoekster hiervan op de hoogte is (*Ibid.*). Hoe deze verklaringen betrekking hebben op verschillende waarnemingen en ervaringen en elkaar niet uitsluiten, is voor de Raad niet duidelijk, en lichten de verzoekende partijen niet verder toe. De verzoekende partijen ondernemen verder geen enkele poging om te verklaren hoe het kan dat de neergelegde beelden van twee mannen die na hun vertrek een bezoek zouden hebben gebracht aan verzoekers moeder gemaakt werden door een bewakingscamera die toen nog niet geïnstalleerd was, noch weerleggen of verklaren zij de vastgestelde tegenstrijdigheid met verzoekers latere verklaring dat de feiten zich voordeden in augustus 2024.

Waar de verzoekende partijen in dit kader nog opmerken dat verzoekster niet heeft verklaard dat de problemen waarmee haar ouders nadien werden geconfronteerd, met name dat zij hun gewassen niet meer kunnen verkopen, in de gaten worden gehouden en er veel geweld op straat is, rechtstreeks verband houden met de problemen van verzoeker, bevestigen zij slechts de hoger gedane vaststelling dat zij geenszins aantonen dat deze problemen gelinkt zijn aan hun persoonlijke problemen.

De verzoekende partijen verwijzen verder nog naar twee documenten die betrekking zouden hebben op een aangifte die verzoekers moeder zou hebben gedaan op 29 mei 2025, gevoegd bij hun verzoekschrift, waarin verzoekers moeder verklaart dat vermeende politieagenten gewapend en met doodsbedreigingen haar woning en die van verzoeker zijn binnengedrongen, op zoek naar de verzoekende partijen in het kader van de beschuldiging van landverraad (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 8 en 9). Enkel het eerste van deze twee documenten blijkt de eigenlijke akte van aangifte van verzoekers moeder te zijn, opgesteld op 29 mei 2025. Het tweede document dateert van 11 december 2025 en verwijst behalve naar de aangifte van verzoekers moeder ook naar de ontvangen noodoproep en klacht naar aanleiding van het vermeende incident van 22 juni 2023 met de niet-ontplofte granaat en het onderzoek naar verzoekers vermeende betrokkenheid bij het misdrijf van landverraad. Aldus blijkt het document van 29 mei 2025 laattijdig te zijn neergelegd aangezien de bestreden beslissingen dateren van 19 november 2025 en de verzoekende partijen dit dus reeds hadden kunnen neerleggen op het CGVS, zoals van hen overeenkomstig de op hen rustende medewerkingsplicht mag worden verwacht. Bovendien bevat dit document louter de vermeende verklaringen van verzoekers moeder, op basis waarvan verder onderzoek en het opleggen van beschermingsmaatregelen wordt bevolen doch die op geen enkele wijze worden gestaafd of bevestigd. Dit document kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die erin worden vermeld. Hetzelfde geldt voor het tweede document, dat een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft daar het blijkens de vertaling is aangevraagd door de verzoekende partijen om voor te leggen aan "de autoriteiten". Er dient tot slot andermaal te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen originele documenten voorleggen, maar enkel fotokopieën; waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Waar in beide documenten kan worden gelezen dat verzoeker vermoed wordt betrokken te zijn bij het misdrijf van landverraad, dient te worden herhaald dat verzoeker hiervan zelf geen melding heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud, ondanks de directe link met zijn vluchtmotieven, waardoor zijn geloofwaardigheid op de helling komt te staan.

Het betoog van de verzoekende partijen de "*verklaringen zoals opgenomen in de notities*" aldus aantonen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden grotendeels voortvloeien uit een onjuiste of onvolledige lezing van de klacht die verzoeker op 22 juni 2023 zou hebben ingediend, verschillen in formulering tussen een formeel document en mondelinge verklaringen, en het samenbrengen van afzonderlijke elementen die door de verzoekende partijen op verschillende momenten en vanuit een andere positie werden beschreven, kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissingen met reden het volgende stelt in hoofde van verzoeker:
"*Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela._houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*
Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.
Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.
De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming in België. Zo wordt opgemerkt dat u en uw vrouw tweemaal legaal en zonder problemen het land konden verlaten met jullie paspoort, zowel toen jullie in 2018 naar Peru verhuisden als in september 2023 toen jullie naar België kwamen. U maakt evenmin melding van problemen bij uw binnenkomst in Venezuela toen u in februari 2023 naar uw land terugkeerde (CGVS F(…)*, p. 7 en 15).*"

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren dat uit de COI Focus "*Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*" van 13 mei 2024 blijkt dat de situatie voor terugkerende Venezolanen na een asielprocedure complex en zorgelijk blijft, de autoriteiten vaak een wantrouwende houding hanteren ten aanzien van personen die het land hebben verlaten en dit het risico vergroot dat terugkerende Venezolanen worden vastgehouden, ondervraagd of op andere manieren lastiggevallen worden door de autoriteiten en een afgewezen asielprocedure bij terugkeer in Venezuela een politiek beladen element kan toevoegen dat vermoedens wekt bij de autoriteiten, merkt de Raad op dat dit niet betwist wordt in bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, doch uit de beschikbare informatie niet kan afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd en het feit dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela mogelijks ondervraagd zou worden en zou worden onderworpen aan een veiligheidscontrole bezwaarlijk kan leiden tot een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad merkt vervolgens op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen onverlet laten waar daarin als volgt wordt gemotiveerd aangaande de door de verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten:
"*De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet in positieve zin ombuigen. De paspoorten, identiteitsdocumenten en Peruviaanse verblijfskaarten van u en uw familieleden betreffen immers louter jullie nationaliteit, identiteit en verblijf in Peru, die hier niet ter discussie staan. Uw politiebadge, aanstellings- en ontslagbrief bij de politie hebben betrekking op uw job bij de gemeentelijke politie, die evenmin in vraag gesteld wordt. Uw huwelijkscertificaat, het medisch attest van uw schoonmoeder, de foto's van uw schoonmoeder na haar operatie en de klacht uit Peru houden geen verband met uw asielmotieven ten aanzien van Venezuela. Dat geldt ook voor de toelating dd. 11 augustus 2023 van de ex-man van uw*

echtgenote om haar dochter uit Venezuela mee te nemen. Het document m.b.t. de intrekking van een arrestatiebevel tegen u is evenmin rechtstreeks gelinkt aan de problemen waarvoor u uit Venezuela gevlucht zou zijn. Uit het attest dd. 1 oktober 2024 betreffende de psychologische opvolging van uw vrouw in België, dat geen uitsluitsel biedt over de oorzaak van haar psychologische klachten, kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. De politieklacht dd. 22 juni 2023, waarin zaken staan die tegenstrijdig zijn met uw verklaringen op het CGVS, werd hierboven reeds besproken. Uit de USB-stick met bewakingsbeelden van uw moeders woning en de screenshots van deze bewakingsbeelden kan niet worden afgeleid in welke context dit incident plaatsvond. Hetzelfde geldt voor de foto's van de granaat. Uit het screenshot van het WhatsApp bericht kan niet worden afgeleid wie het bericht verstuurde of in welke context dit gebeurde. Derhalve kan dit element de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. De getuigenis van buurtbewoners dd. 18 augustus 2024 omtrent uw problemen heeft geen objectieve bewijswaarde en kan de bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen."
Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, punten 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, punten 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in (oud) artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.3.3.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in (oud) artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming naar aanleiding van de problemen die verzoeker beweerdelijk kreeg met de politie.

De verzoekende partijen betwisten verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in (oud) artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 6 van de Verordening (EU) 2024/1347, en dat zij evenmin aantoonden dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in staat zouden zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

3.3.3.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela zet de verwerende partij in haar aanvullende nota neergelegd op 19 maart 2026 het volgende uiteen:
"*Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets¿van¿29¿januari¿2026, beschikbaar op¿¿https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela._situatieschets_20260225.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.*
Verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.
Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 29 januari 2026, beschikbaar op¿https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela._situatieschets_20260225.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.
Op 3 januari 2026 voert de VS een militaire interventie uit in Venezuela waarbij Maduro en zijn vrouw gevangen worden genomen en naar New York worden gebracht. De VS benoemt vicepresident Delcy Rodríguez tot opvolger van Maduro, niet oppositieleider María Corina Machado, die in oktober 2025 de Nobelprijs voor de Vrede wint. In haar eerste maand als interim-president sluit Rodríguez olieakkoorden met de VS en zet ze stappen om de economie te liberaliseren, politieke gevangenen vrij te laten en vertrouwelingen van Maduro in de regering en het leger te vervangen. Van politieke verandering of het ontmantelen van het repressieve apparaat is vooralsnog geen sprake.Ook begin 2026 wordt Venezuela, na de arrestatie van Maduro, beschouwd als een hybride staat, waarbij het regime zijn banden met de georganiseerde misdaad zal gebruiken om de macht vast te houden.
Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land.
In 2024 geldt de deelstaat Aragua als de meest gewelddadige, gevolgd door het hoofdstedelijk district Caracas, waar een lichte daling van het geweldsniveau wordt vastgesteld. In Aragua wordt tijdens de eerste maanden van 2024 een sterke stijging van het politioneel geweld vastgesteld, terwijl het crimineel geweld aanzienlijk afneemt. Een van de verklaringen voor deze stijging van het dodelijk politiegeweld is de toename van operaties door de veiligheidsdiensten tegen verschillende kleinere misdaadorganisaties in de regio.

Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.
In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Monagas, Anzoátegui en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het Nationale Bevrijdingsleger of ELN heeft zijn aanwezigheid in de grensstaten verstevigd met de goedkeuring van militaire en politieke actoren die loyaal zijn aan Maduro.
Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.
Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De verzoekende partijen slagen er niet in bovenstaande analyse te weerleggen of te ontkrachten, daar ze in hun verzoekschrift louter verwijzen naar informatie die in lijn ligt met of dezelfde is als die waar naar verwezen wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij, en ze verder zelf geen recentere informatie bijbrengen waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Waar zij wijzen op de toegenomen overheidsrepressie sinds de laatste (presidents)verkiezingen op 28 juli 2024, opmerken dat hierover niets gesteld wordt in de bestreden beslissingen en menen dat dit noopt tot een update van de veiligheidssituatie, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen onder meer verwezen wordt naar de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 26 september 2024, waaruit blijkt dat na de gecontesteerde presidentsverkiezingen van juli 2024 opnieuw massademonstraties plaatsvonden tegen de uitslag van de verkiezingen, die ook door heel wat landen en internationale waarnemers in twijfel is getrokken, en dat de gewelddadige repressie door het regime van mensen die deelnemen aan deze betogingen en zich kritisch uitlaten over het regime opnieuw is toegenomen. Het betreft hier bovendien geweld waarbij burgers met een bepaald profiel specifiek worden geviseerd en dat niet kadert in een gewapend conflict in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst naar een bijgewerkte versie van 29 januari 2026 van voormelde COI Focus, waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie mede is gebaseerd, en dat zij zodoende tegemoet gekomen is aan de vraag tot actualisering van de landeninformatie. Het betoog in het verzoekschrift dat zwaarbewapende en sterk georganiseerde bendes betrokken zijn bij drugshandel, afpersing, ontvoeringen en huurmoorden en het bendegeweld als politiek geweld dient beschouwd te worden en de situatie in Venezuela op heden volledig ontspoord zou zijn, doet niets af aan de pertinente vaststelling dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het crimineel en politioneel geweld in Venezuela in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Verder stelt de Raad in navolging van de verwerende partij vast dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Monagas, Anzoátegui, Guárico, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt. Hoewel er in deze deelstaten sprake is van een gewapend conflict, blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is.

In casu blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partijen dat zij afkomstig zijn uit de deelstaat Miranda, waar zij gedurende de laatste jaren voorafgaand aan hun definitieve vertrek uit Venezuela woonden, hun verblijf in Peru tussen eind 2018 en februari 2023 buiten beschouwing gelaten (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10 en stuk 6, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de deelstaat Miranda een gewapend conflict heerst in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen informatie bij die tot een andersluidende conclusie kan leiden.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Miranda is (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.3.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de voormalige Kwalificatierichtlijn, waarvan (oud) artikel 48/4, § 2, a), b) en c) de omzetting is. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, punten 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, punt 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maken.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop ze zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, punten 1) en 5) *juncto* 9 en 3, punt 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. In zoverre de verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land en de regio van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar de verzoekende partijen "*uiterst subsidiair*" vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in (oud) artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een

hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. WILLAERT